

Bozók Ferenc

Mátrai örökség

Molnárpoloska korcsolyázgat épp
a tó vizén.

Mézgás aranyhoz ér a nyári fény
a fák ívén.

Szúrós nyakék a könnyű napsugár
a vállamon.

Gyantás akác-ragacsra mázolom
a bánatom.

Korhadt, talált husággal hajtom el
a pókokat.

Könnymű nap kacéran szórja rám
a csókokat.

Molnárpoloska, mézga, nyári csók,
talált husáng,
emlékül ezt hagyom, ha erre jár
az ifuság.

Reggel

Tested a létbe taszítod,
sírhelyed ágy: igazítod.
Indul a hajnali mosdás,
bár az öt óra borostás.

Indul a nap. Meditálunk.
nap- nap után nekilátunk
merni kanállal a tengert.
Elhiszi Isten az embert?

Mikszáth

Hallgasd meg most egy adomám:
Nem régen jártam Szklabonyán.
Kocogtattam ablakpárkányt:
Ébresztgettem Mikszáth Kálmánt.

Honnan jöttél, időkóbor?
Palócföldről, Domoszlóról.
Támaszkodtunk a korlátan,
adomáztunk a tornácon.

Diskuráltunk jó palócok,
csuláztunk, mint martalócok.
Pipás vagyok és Ön is az,
és aki szív, hát köp is az.

Kínálgattam jó borokkal,
szürcsölgettünk jó torokkal.
Ő mesélt a tűnt időkről,
én meg féltett, dúlt jövőnkről.

Anekdotázz, idős rokon,
előkapom a laptopom!
Kérlek, engedj nékem ennyit!
Vállat vont és nem szólt semmit.

Telt alakja furcsán rezgett,
Pipás füstben szünni kezdett.
Várj! Engedd, hogy legépeljem!
Álom volt csak: felébredtem.

A domoszlói temető dalol

Diktafonom helyezem temetők kusza hantjai rátok.
Gyűjtöm az archaikus, fura csontdalokat, hisz a régmúlt
dédnagyanyák, nagyapák, ükapák, ükanyák dalolását
senki se ássa elő a talajból. Nincs az a Bartók.

Tölgyfakoporsó őrzi az életetek muzsikáját.
Őrzi a lagzis öröm, vagy a gyász szomorú zokogását.
Szüntelen őrzi a régi időknek a szívdobogását.

Pasaréti tér